

ALGEMEEN DEEL

Inleiding

Dit wetsvoorstel beoogt meer transparantie mogelijk te maken ten aanzien van de werking van de financiële markten en van het toezicht van de Autoriteit Financiële Markten (AFM) en de Nederlandsche Bank (DNB). Het bevat daartoe een aantal wijzigingen van de bevoegdheden van de AFM en DNB om informatie openbaar te maken. De voorgestelde transparantie van toezichthouders kan de effectiviteit van het toezicht vergroten en bijdragen aan het vertrouwen in de financiële sector en de toezichthouder. Het is dan ook de wens van het kabinet om transparantie zoveel mogelijk te bevorderen. De wijzigingen in dit voorstel ondersteunen transparanter optreden door toezichthouders op verschillende manieren. Allereerst wordt geregeld dat de toezichthouders vaker namen kunnen noemen in rapporten waarin zij de prestaties van verschillende ondernemingen met elkaar vergelijken. Verder bevat het een uitbreiding van de mogelijkheden om publiekswaarschuwingen te publiceren en regelt het dat de toezichthouders beter kunnen reageren op informatie die door instellingen zelf naar buiten wordt gebracht.

Aanleiding

Aanleiding voor de voorgestelde wijzigingen is een breed levende behoefte aan meer transparantie in de prestaties van marktpartijen en in de werkzaamheden van de toezichthouders. Deze behoefte komt voort uit veranderde inzichten over de mate van transparantie die nodig is voor effectief toezicht op de financiële markten en is mede ontstaan als gevolg van de financiële crisis. Onder meer in de rapporten van de Tijdelijke commissie onderzoek financieel stelsel en in het rapport van de Parlementaire enquête financieel stelsel is aandacht gevraagd voor het verbeteren van de transparantie van het financieel toezicht.¹ Ook bij het uitvoeren van toezicht in de praktijk bestaat behoefte aan meer openheid. Omdat de mogelijkheden van de toezichthouders om openheid te geven over hun werkzaamheden wettelijk zijn begrensd, hebben zowel de AFM als DNB dan ook in hun wetgevingsbrief 2015² aangegeven dat zij in bepaalde gevallen graag meer bevoegdheden zouden hebben om informatie over het toezicht openbaar te maken.³ De regering erkent de bestaande behoefte en onderschrijft de wens om daar waar mogelijk transparant te zijn over het toezicht dat op de financiële sector wordt uitgeoefend.⁴

Doel en noodzaak

Transparantie over toezicht kan verschillende vormen hebben en verschillende doelen dienen.⁵ Een belangrijk motief om meer openheid te geven over toezicht is instrumenteel: transparantie wordt ingezet als middel om doelstellingen van het toezicht te bereiken. Een voorbeeld hiervan is dat transparantie over de bevindingen van de toezichthouder kan bijdragen aan de naleving doordat het vooruitzicht van openbaarmaking marktpartijen aanzet tot betere prestaties. Als het publiek meer zicht heeft op de prestaties van de verschillende ondernemingen kan dat verder bijdragen aan het vertrouwen van het publiek in de financiële sector. Indien daarbij de namen van de

¹ Zie bijvoorbeeld het Eindrapport van de Parlementaire enquête financieel stelsel (Kamerstukken II, 2011-2012, 31980, nr. 61), aanbevelingen 2 en 12 en het rapport van de Tijdelijke commissie onderzoek financieel stelsel, *Verloren krediet*, Kamerstukken II, 2010-2011, 31980, nr 16.

² Kamerstukken II, 2014-15, 32545, nr. 32.

³ De AFM schrijft hierover: "Het is een tijdsgewricht dat vooral wordt beïnvloed door de roep om het afleggen van verantwoording en dat wordt aangejaagd door innovatie en technologische ontwikkelingen. (...) Wij hechten dan ook veel waarde aan het specifiek kunnen benoemen van wat wij in de markt zien - zowel het goede als hetgeen nog beter kan - en het zo nodig adequaat kunnen waarschuwen van consumenten."

⁴ Zie ook de antwoorden op vragen van het lid Aukje de Vries (VVD) aan de Minister van Financiën over het bericht «AFM wil vaker namen kunnen noemen» (ingezonden 14 april 2015) Aangangsel Handelingen II 2014-15, 2282.

⁵ Vgl. in het algemeen over de functies van transparant toezicht F. de Vries, *Leidt transparantie tot meer vertrouwen in de toezichthouder?* (oratie 29 maart 2016 Rijksuniversiteit Groningen).

verschillende ondernemingen worden genoemd stelt dit het publiek ook beter in staat om een keuze te maken tussen de verschillende aanbieders van financiële producten en diensten en kan voorkomen worden dat consumenten worden benadeeld door overtredingen van de financiële wetgeving. Transparantie kan verder bijdragen aan de doelstellingen van het toezicht doordat het de instellingen die onder toezicht staan inzicht geeft in de werkwijze van de toezichthouder en de wijze waarop de toezichthouder normen hanteert. Indien over dit laatste onvoldoende duidelijkheid bestaat kan dat ertoe leiden dat personen die onder toezicht staan te voorzichtig gaan handelen omdat zij het zekere voor het onzekere willen nemen (overcompliance) of juist onbewust regels overtreden omdat zij niet weten hoe de normen worden uitgelegd. Beide situaties zijn onwenselijk.

Naast de instrumentele functie is ook het afleggen van verantwoording over de resultaten van het toezicht een belangrijke functie van openheid over het toezicht.

Indien een toezichthouder informatie openbaar maakt, heeft dat in het algemeen meerdere functies. Zo kan de publicatie van een boetebesluit bijdragen aan de naleving omdat partijen reputatieschade bij een overtreding vrezen. De publicatie kan daarnaast ook bijdragen aan de naleving doordat andere marktpartijen meer inzicht krijgen in de wijze waarop de norm wordt gehanteerd. Verder laat de toezichthouder met de openbaarmaking zien dat hij in staat is overtredingen aan het licht te brengen en daar tegen op te treden, zodat de openbaarmaking kan bijdragen aan de verantwoording van over de resultaten van het toezicht.

Of transparantie deze functies daadwerkelijk vervult, zal in de praktijk afhangen van de wijze waarop de informatie wordt gepresenteerd. In het algemeen zal het openbaar maken van grote hoeveelheden ongeorganiseerde informatie nauwelijks bijdragen, terwijl ook het zeer sporadisch openbaar maken van informatie niet zal leiden tot een beter inzicht in de prestaties van partijen onder toezicht op het gebied van naleving. De toezichthouders zullen daarin dan ook een goede balans moeten vinden.

Tegenover de belangen die met het openbaar maken van informatie zijn gediend staan de belangen van de personen onder toezicht en van het toezicht en de maatschappij zelf bij geheimhouding van de informatie waarover de toezichthouder beschikt. De grenzen van de mogelijkheden van de toezichthouders om openheid te geven over het toezicht liggen daarom in het beroepsgeheim dat onder meer is verwoord in artikel 1:89 van de Wft. Dit artikel bepaalt – kort gezegd – dat vertrouwelijke gegevens alleen gebruikt mogen worden als dat vereist is voor de uitvoering van de taak van de toezichthouders of op grond van de betreffende wet. De geheimhoudingsverplichting geldt niet voor samengevatte of geaggregeerde informatie. Het beroepsgeheim heeft een Europeesrechtelijke achtergrond en de formulering komt in grote lijnen overeen met vergelijkbare bepalingen over het beroepsgeheim in Europese richtlijnen op het gebied van de financiële markten.⁶ De geheimhouding dient onder meer als tegenhanger van de verplichting van marktpartijen om de toezichthouders alle informatie te verstrekken die zij voor het toezicht nodig hebben. Zij draagt op die manier bij aan de bereidheid van partijen om de

⁶ Zie bijvoorbeeld:

- artikel 53 van de richtlijn kapitaalvereisten (Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PbEU 2013, L176);
- artikel 54 van de richtlijn markten in financiële instrumenten II (Richtlijn 2014/65/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende markten voor financiële instrumenten en tot wijziging van Richtlijn 2002/92/EG en Richtlijn 2011/61/EU (PbEU 2014, L 173);
- artikel 27 van de verordening marktmisbruik (Verordening (EU) nr. 596/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende marktmisbruik (verordening marktmisbruik) en houdende intrekking van Richtlijn 2003/6/EG van het Europees Parlement en de Raad en Richtlijnen 2003/124, 2003/125/EG en 2004/72/EG van de Commissie (PbEU 2014, L 173)
- artikel 64 van de richtlijn solvabiliteit II (Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 betreffende de toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf (PbEU 2009/335) en
- artikel 36 van de richtlijn jaarrekening (vierde richtlijn nr. 78/660/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 juli 1978 op de grondslag van artikel 54, lid 3, sub g, van het Verdrag betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen (PbEG L 222).

toezichthouders van vertrouwelijke informatie te voorzien die gevolgen kan hebben voor de concurrentiepositie van een afzonderlijke instelling. In dit licht is het belangrijk dat bij de uitbreiding van de mogelijkheden van de toezichthouders om naar buiten te treden met informatie die tot instellingen herleidbaar is, die instellingen in vergelijking met andere niet speciaal door deze mogelijkheden worden belast.

Huidige regeling

De Wft en andere wetgeving op het gebied van de financiële markten bieden de toezichthouders een aantal specifieke grondslagen voor het openbaar maken van informatie. In de Wft zijn deze grondslagen opgenomen in afdeling 1.5.2. Het gaat daarbij om mogelijkheden om een publiekswaarschuwing te publiceren of een verklaring dat een overtreding is begaan op grond van artikel 1:94 e.v. van de Wft en om mogelijkheden om besluiten tot het opleggen van bestuurlijke sancties openbaar te maken op grond van artikel 1:97 e.v. Wft.

Nadelen van de huidige regeling

De voorwaarden waaraan publicatie op deze grondslagen is gebonden, leiden ertoe dat zij in de praktijk niet in alle gevallen toereikend zijn.

Specifiek zijn er op dit moment allereerst onvoldoende mogelijkheden om consumenten effectief te waarschuwen tegen het handelen van bepaalde financiële ondernemingen. Op grond van het huidige artikel 1:94 van de Wft kunnen de toezichthouders alleen waarschuwen bij overtreding van een van de voorschriften die in dit artikel specifiek worden benoemd. Het gaat om de zwaarste overtredingen van de Wft, zoals het aanbieden van producten of diensten zonder vergunning en een aantal andere specifieke voorschriften. In de praktijk blijkt echter dat het instrument van de waarschuwing of de verklaring – waarmee openheid wordt gegeven over geconstateerde overtredingen – ook bij andere overtredingen nuttig zou zijn. Het gaat dan vooral om overtredingen die schade voor derden veroorzaken, zoals overtreding van zorgplichten en informatieplichten jegens cliënten. Het komt regelmatig voor dat overtreding van dit soort voorschriften geen incident is, maar een structurele praktijk. In die gevallen kan een waarschuwing eraan bijdragen dat verdere herhaling en verdere benadeling van derden zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Verder is het wenselijk dat de mogelijkheden van de toezichthouders om te reageren als er informatie over het toezicht naar buiten komt helder worden geregeld. In de praktijk is het ontbreken van een regeling hierover namelijk een belemmering voor daadkrachtig en adequaat optreden om het publiek volledig en juist te informeren.

Een ander belangrijk nadeel van de huidige regeling is dat voor de toezichthouders de mogelijkheid ontbreekt om instellingen bij naam te noemen en te vergelijken bij de openbaarmaking van onderzoeksresultaten. Dit is te meer van belang nu het financieel toezicht zich ontwikkelt naar een gedeeltelijk risico-gestuurd toezicht waarbij thema-onderzoeken een belangrijke rol spelen.

De genoemde beperkingen leiden ertoe dat de toezichthouders minder openheid kunnen geven over het toezicht dan wenselijk is. De wijzigingen zijn er dan ook op gericht deze beperkingen op te heffen en daarmee op verschillende manieren - en elk met hun eigen doel - meer openheid mogelijk te maken.

Hoofdpijnen voorgestelde openbaarmakingsregeling

Om transparantie te stimuleren worden allereerst de mogelijkheden van artikel 1:94 van de Wft om te waarschuwen of een verklaring te publiceren bij een overtreding uitgebreid. Toezichthouders kunnen daardoor vaker openheid geven over geconstateerde overtredingen.

Met het voorgestelde artikel 1:96 (nieuw) van de Wft kunnen de toezichthouders daarnaast bij het publiceren van resultaten van onderzoek vergelijkbare informatie gebruiken die herleidbaar is tot individuele instellingen. Op dit moment maken de toezichthouders onderzoeksresultaten alleen in

geaggregeerde vorm openbaar. Het noemen van namen in deze publicaties kan de naleving echter op verschillende manieren bevorderen en bijdragen aan effectief toezicht. Allereerst kan het bedrijven aanzetten om zich te houden aan de norm of zelfs boven de norm te presteren om – bijvoorbeeld – bij een vergelijkend onderzoek als beste naar voren te komen. Hiervan gaat een sterke preventieve werking uit die moeilijk met een ander middel te bereiken is. Het noemen van namen kan er ook aan bijdragen dat overtredingen die zijn geconstateerd sneller worden beëindigd. Het openbaar maken van onderzoeksrapporten in het algemeen kan marktpartijen verder beter inzicht geven in de geldende verplichtingen en geeft inzicht in de wijze waarop de toezichthouder invulling geeft aan zijn verplichtingen.

De AFM maakt in het kader van haar toezicht op accountants op grond van de Wet toezicht accountantsorganisaties (Wta)⁷ al langer namen in onderzoeksrapporten bekend en ervaart dit als een nuttige uitbreiding van haar instrumentarium.

De bevoegdheid van het voorgestelde artikel 1:96 is beperkt tot het openbaar maken van *vergelijkbare informatie* over de beoordeling van de naleving van de wetgeving waarop toezicht wordt gehouden. De publicaties zullen dan ook altijd betrekking hebben op meerdere personen onder toezicht, zodat niet één instelling specifiek door de openbaarmaking wordt belast. Het kan daarbij wel gaan om een steekproef, maar niet om één enkele partij. De beoordeling van de toezichthouder die wordt vergeleken moet verder altijd zien op naleving van wettelijke normen. De criteria waarop wordt vergeleken zullen dan ook relevant moeten zijn voor het oordeel over de naleving.

Omdat de publicatie van namen bij het oordeel van de toezichthouder ingrijpend kan zijn, gelden bij openbaarmaking op grond van dit artikel dezelfde procedurele voorschriften als bij openbaarmaking van waarschuwingen en van besluiten tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Deze voorschriften worden in het kader van het wetsvoorstel ter implementatie van de Verordening marktmisbruik⁸ herzien en opgenomen in de artikel 1:98 tot en met 1:101 van de Wft. Daarin is onder meer bepaald dat de toezichthouder na bekendmaking van het besluit tot openbaarmaking aan de betrokkene een wachtermijn van vijf werkdagen in acht moet nemen, voordat hij daadwerkelijk tot openbaarmaking overgaat.

Een andere vorm van openheid waarin het wetsvoorstel voorziet is een mogelijkheid voor de toezichthouder om te reageren als door een persoon onder toezicht informatie over een bepaalde toezichtaangelegenheid naar buiten wordt gebracht. Het wetsvoorstel regelt voor dergelijke gevallen dat de toezichthouder aanvullende mededelingen kan doen over die aangelegenheid om zo het publiek volledig en juist te informeren. De toezichthouder kan hiermee waken voor een passende mate van beschikbaarheid en een goede kwaliteit van informatie over het toezicht. Het gaat dan naar de aard van deze bepaling om aangelegenheden waarbij de toezichthouder betrokken is. Concreet kan het bijvoorbeeld gaan om een reactie op uitlatingen die personen onder toezicht doen naar aanleiding van een rapport dat alleen geaggregeerde informatie bevat. Personen onder toezicht kunnen in een dergelijk geval naar buiten brengen dat zij goed presteerden in het onderzoek, terwijl dat niet het geval was. In een dergelijke situatie is het van belang dat de toezichthouder daarop snel kan reageren om te zorgen dat het publiek volledig wordt geïnformeerd.

Daarnaast biedt een wijziging van artikel 3:72 van de Wft de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur te bepalen dat de toezichthouder periodiek kerngegevens over banken

⁷ Het betreft de bevoegdheid op grond van artikel 48a, vijfde lid van de Wta om "de voornaamste bevindingen en conclusies van beoordelingen als bedoeld in het vierde lid openbaar maken, met dien verstande dat die bevindingen en conclusies niet herleidbaar zijn tot andere personen dan de betrokken accountantsorganisaties".

⁸ Wijziging van de Wet op het financieel toezicht, de Wet handhaving consumentenbescherming, de Wet op de economische delicten en het Wetboek van strafvordering in verband met de implementatie van Verordening (EU) nr. 596/2014 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 april 2014 betreffende marktmisbruik (PbEU 2014, L 173) en Richtlijn nr. 2014/57/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 april 2014 betreffende strafrechtelijke sancties voor marktmisbruik (PbEU 2014, L 173).

openbaar maakt. Met deze publicatie van kerngegevens zijn DNB en de banken al op vrijwillige basis begonnen.⁹ Bij algemene maatregel van bestuur zullen de te publiceren gegevens, waaronder de leverage ratio, worden aangewezen. De wettelijke regeling van die praktijk is vergelijkbaar met de regeling van de openbaarmaking van kerngegevens over pensioenfondsen op grond van artikel 204 van de Pensioenwet.

Te wijzigen wetten

Nu de Wet op het financieel toezicht wordt aangepast is het van belang dat deze regelgeving niet uit de pas gaat lopen met andere wetgeving op het gebied van de financiële markten. In het belang van eenheid en gelet op de doelstelling van een transparanter toezicht, worden, waar dat relevant is, de bevoegdheden ook toegekend voor het toezicht op de Wet toezicht accountantsorganisatie (Wta), de Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel I

A

De bevoegdheid van artikel 1:94 om een waarschuwing of verklaring te publiceren bestaat naar huidig recht al voor verbodsbepalingen (partijen die handelen zonder de vereiste vergunning, ontheffing of vrijstelling) en een aantal overtredingen waarvoor dit op grond van een Europese richtlijn¹⁰ of verordening¹¹ is vereist. Zoals in het algemeen deel al aan de orde is gekomen, wordt de reikwijdte van deze bepaling uitgebreid tot alle overtredingen van voorschriften die zijn gerangschikt in de tweede of derde boetecategorie. Overtreding van voorschriften in die categorieën kan namelijk dusdanig ernstig zijn dat onder omstandigheden bekendmaking gerechtvaardigd is, bijvoorbeeld omdat daarbij belangen van derden worden geschonden of schade voor derden dreigt.

In het huidige artikel 1:94 is een aantal verwijzingen naar specifieke voorschriften opgenomen. Het overgrote deel van die voorschriften is gerangschikt in de tweede of derde categorie, zodat specifieke verwijzingen naar deze voorschriften of de betreffende artikelen zoals die nu in artikel 1:94 zijn opgenomen in het voorgestelde artikel 1:94 kunnen vervallen. Alleen voorschriften ingevolge de verordening centrale effectenbewaarinstanties, waarvoor deze bevoegdheid ook dient te bestaan, kunnen ook in de eerste boetecategorie zijn gerangschikt. Deze voorschriften zijn daarom expliciet benoemd.

B

⁹ <http://www.dnb.nl/statistiek/statistieken-dnb/financiele-instellingen/banken/gegevens-individuele-banken/>

¹⁰ Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PbEU 2013, L176, implementatie van artikel 66, tweede lid, onderdeel a en 67, tweede lid, onderdeel a), Richtlijn 2013/50/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 tot wijziging van Richtlijn 2004/109/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de transparantievereisten die gelden voor informatie over uitgevende instellingen waarvan effecten tot de handel op een gereguleerde markt zijn toegelaten, Richtlijn 2003/71/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het prospectus dat gepubliceerd moet worden wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel worden toegelaten en Richtlijn 2007/14/EG van de Commissie tot vaststelling van concrete uitvoeringsvoorschriften van een aantal bepalingen van Richtlijn 2004/109/EG (PbEU 2013, L293, implementatie van artikel 24, vierde lid, onderdeel g en artikel 28b, onderdeel a), Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2014, L 173, implementatie van artikel 111, tweede lid, onderdeel a).

¹¹ Verordening (EU) nr. 909/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende de verbetering van de effectenafwikkeling in de Europese Unie, betreffende centrale effectenbewaarinstanties en tot wijziging van Richtlijnen 98/26/EG en 2014/65/EU en Verordening (EU) nr. 236/2012 (PbEU 2014, L 257, artikel 63, tweede lid, onderdeel a).

Het nieuwe artikel 1:96 biedt de toezichthouders, tegen de in het algemeen deel van deze toelichting beschreven achtergrond, een bevoegdheid om transparanter te kunnen zijn over de werking van de financiële markten en het toezicht. Dit is de mogelijkheid om uit themaonderzoeken of onderzoeken naar bepaalde segmenten van de financiële markten verkregen vergelijkbare, op financiële ondernemingen terug te voeren gegevens openbaar te maken. Het gaat dan steeds om informatie over de naleving van bepaalde voorschriften waarop toezicht wordt gehouden.

Dat toezichthouders hun oordeel over de wijze van naleving door personen die onder toezicht staan openbaar maken, moet gerekend worden tot de gebruikelijke mate van transparantie die hoort bij deelname aan de financiële markten. Dit oordeel zal wel gebaseerd moeten zijn op objectieve gegevens en indicatoren. Ook zal een instelling in vergelijking met andere instellingen niet onevenredig hard getroffen mogen worden. Opnieuw is van belang dat de toezichthouder de vergelijking die in het onderzoek wordt gemaakt naar objectieve en niet-discriminerende maatstaven heeft gemaakt. Van deze beperkingen dient de toezichthouders zich derhalve rekenschap te geven alvorens hij tot openbaarmaking van een tot instellingen herleidbaar themaonderzoek kan overgaan.

Voorts gelden hier vanzelfsprekend de gebruikelijke normen voor de uitoefening van bestuursbevoegdheden, zoals die van artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De bevoegdheid tot openbaarmaking is gericht op het effectief toezicht op de financiële markten. Die bijdrage aan de goede werking van de financiële markten mag echter niet verder dan nodig inbreuk maken op de belangen van de marktdeelnemers bij de geheimhouding van hun gegevens. De toezichthouder zal zij bij zijn keuze om al dan niet tot openbaarmaking over te gaan ook andere belangen mee moeten wegen, zoals het belang van lopend onderzoek of van de financiële stabiliteit. Deze afweging is bij uitstek een afweging die de toezichthouder kan en moet maken in het kader van de gegeven discretionaire bevoegdheid. Het artikel biedt dan ook geen grondslag om informatie over de werkzaamheden van de toezichthouders op te vragen en levert geen verplichting op voor de toezichthouders om onder bepaalde omstandigheden openheid van zaken te geven.

C

Artikel 1:96a ziet op situaties waarin personen zelf naar buiten treden met informatie over een toezichtaangelegenheid waarbij zij zijn betrokken of om situaties waarin het bekend worden van informatie aan hen toerekenbaar is. De informatie kan bijvoorbeeld betrekking hebben op een lopend onderzoek van de toezichthouder bij een onderneming zijn of op geaggregeerde door de toezichthouder openbaar gemaakte informatie. Dit artikel biedt de toezichthouders de mogelijkheid om dan niet slechts bevestigd of ontkennend te reageren maar ook aanvullingen of correcties te doen, als dit nodig is in het belang van volledige en juiste voorlichting van het publiek over het toezicht.

D

Indien de aangelegenheid waarover een persoon onder toezicht zich heeft uitgelaten een waarschuwing, een verklaring of een besluit is dat aan de betrokkene bekend is gemaakt, dan regelt artikel 1:99, derde lid (nieuw), dat de wachtt termijn die geldt voor publicatie door de toezichthouder vervalt.

Het betreft een wijziging van het voorgestelde nieuwe artikel 1:99 dat onderdeel uitmaakt van het wetsvoorstel ter implementatie van de Verordening marktmisbruik¹². Dit voorgestelde artikel zal de

¹² Wijziging van de Wet op het financieel toezicht, de Wet handhaving consumentenbescherming, de Wet op de economische delicten en het Wetboek van strafvordering in verband met de implementatie van Verordening (EU) nr. 596/2014 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 april 2014 betreffende marktmisbruik (PbEU 2014, L 173) en Richtlijn nr. 2014/57/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 april 2014 betreffende strafrechtelijke sancties voor marktmisbruik (PbEU 2014, L 173).

wachttermijn regelen bij het openbaar maken van besluiten die worden genomen naar aanleiding van overtredingen, zoals bijvoorbeeld aanwijzingsbesluiten of besluiten tot het opleggen van een boete. Ook zal het regelen dat dergelijke besluiten niet openbaar worden gemaakt indien tijdens de wachttermijn een voorlopige voorziening wordt ingesteld. Met de voorgestelde wijziging in dit wetsvoorstel wordt hierop dus een uitzondering gemaakt.

E en F

Deze bepalingen zijn aanpassingen die veroorzaakt worden door de invoeging van artikel 1:96.

G

Onderdeel H van het voorstel regelt de mogelijkheid tot het periodiek door DNB openbaar maken van kerngegevens over banken. Dit is vergelijkbaar met de openbaarmaking van kerngegevens over pensioenfondsen op grond van artikel 204 van de Pensioenwet. Evenals bij de pensioenfondsen zal hieraan bij algemene maatregel van bestuur uitvoering worden gegeven. Dit zal voortbouwen op de lopende openbaarmaking die door DNB in overeenstemming met de banken reeds verzorgd. De kerngegevens waarop de publicatie betrekking zal hebben zullen ook de leverage ratio bevatten. Er wordt gebruik gemaakt van de grondslag van artikel 3:72 om nauw aan te sluiten bij de systematiek van informatieverstrekking en openbaarmaking van informatie door de banken met een zetel in Nederland. Deze systematiek is gebaseerd op het single rulebook van de Europese verordening en richtlijn kapitaalvereisten (CRR en CRD IV).

Op grond van artikel 3:72, negende lid, van de Wft, publiceert DNB reeds de voornaamste geaggregeerde gegevens publiceert die door de banken aan haar zijn verstrekt. Ingevolge het vijfde lid van artikel 3:72 kan bovendien de staten, de wijze, de periodiciteit en de termijnen van worden bepaald van door de banken te verstrekken of door hen openbaar te maken gegevens. Ingevolge deze systematiek is al een deel van de cijfers die tot de kerncijfers behoren openbaar.

Artikel II

De mogelijkheden worden verkend om in de Wta een artikel in te voeren waarin naar analogie van artikel I, onderdeel C, van dit wetsvoorstel wordt voorzien in de mogelijkheid voor de toezichthouder om aanvullende of corrigerende mededelingen te doen.

Artikel III

De mogelijkheden worden verkend om in de Pensioenwet naar analogie van artikel I, onderdeel B en C, van dit wetsvoorstel te voorzien in de mogelijkheid van publicatie van de beoordeling van themaonderzoek over de naleving van de wet en voor de toezichthouder om aanvullende of corrigerende mededelingen te doen.

Artikel IV

De mogelijkheden worden verkend om in de Wet verplichte beroepspensioenregeling naar analogie van artikel I, onderdeel B en C, van dit wetsvoorstel te voorzien in de mogelijkheid van publicatie van de beoordeling van themaonderzoek over de naleving van de wet en voor de toezichthouder om aanvullende of corrigerende mededelingen te doen.